

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci

žalobce: V. J., nar. dne X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČ 70891168,
sídlem Závodní 353/88, 360 01 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2018 č. j. 2113/DS/18-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu Karlovy Vary, odboru dopravy ze dne 13. 6. 2018, čj. 9185/OD-P/18, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu“ nebo „silniční zákon“), pro porušení § 17 odst. 5 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 5 500 Kč, sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení

motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v **žalobě** namítal, že postupem správního orgánu I. stupně byl zkrácen na svých právech, neboť nebylo užito důkazních prostředků naléhavě potřebných ke zjištění skutkového stavu věci. Dle žalobce se popis místa spáchání přestupku jeví jako nedostačující a vzniká pochybnost o tom, kde měl být údajný přestupek spáchán. Žalobce považuje přesné zajištění místa za stěžejní i s ohledem na následné prokazování materiálního znaku spáchaného přestupkového jednání.
3. Dále žalobce namítal, že z provedených důkazů není jednoznačně patrné, zda jízdní souprava, kterou řídil, dávala znamení o změně směru jízdy či ne, ve chvíli kdy se svědek rozhodl předjíždět. Žalobce tvrdí, že znamení o změně směru jízdy dával, a to s dostatečným předstihem, než zahájil předjíždění samotné. Tuto verzi není s ohledem na obsah důkazů možné vyvrátit. Palubní kamera svědka není jakkoli certifikována a její záznam tedy nemusí být dokonalý a zachytit s ohledem na světelné podmínky vše. Žalobce také nepovažoval výpověď svědka, který měl zjevný zájem na potrestání obviněného, za věrohodnou. Tento zájem žalobce spatřoval i ve vyjádření svědka do policejního protokolu, kdy uvedl, že očekával omluvu, kdy si naprosto nepřipustil možnost, že si ho druhý řidič pouze nevšiml, a když tuto nedostal, rozhodl se pro oznámení věci. O zájmu na potrestání také svědčí vyjádření, že pokud by obviněného zastavil, případně by zastavil sám obviněný, svědek měl v úmyslu ho fyzicky napadnout a způsobit mu újmu na zdraví a jak sám uvedl „neudržel“ by se a fyzického útoku by se dopustil. Nezaujatý svědek podle žalobce takové pohnutky nemá. Správní orgán se dále měl zabývat možností, že by kamerový záznam mohl být upravený a podstatné detaily zkresleny (například právě znamení o změně směru jízdy).
4. Další námitka žalobce směřovala k neprokázání materiálního znaku přestupku. Podle žalobce mu totiž v rámci celého řízení nebyly prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem, kdy v celém napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil. Žalobce se neztotožnil se závěrem odvolacího správního orgánu, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním, a že naplnění materiálních znaků přestupku lze spatřovat v porušení pravidel silničního provozu, kdy je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu. Žalobce poukázal na rozsudek NSS č. j. 5 As 104/2008 – 45 ze dne 14. 12. 2009, dle kterého nelze naplnění materiálního znaku odůvodnit naplněním znaku formálního.
5. Žalovaný ve **vyjádření** k žalobě uvedl, že žaloba obsahuje téměř shodné námitky, s nimiž se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal. Přesto žalovaný navíc konstatoval, že není rozhodující, zda žalobce dával včas znamení o změně směru jízdy, neboť nejprve měl povinnost se přesvědčit, zda může předjet jiné vozidlo, tedy přesvědčit se, zda již není předjížděn jiným vozidlem. To se však nestalo, neboť jak je zřejmé z videozáznamu, žalobce vjel do jízdy osobnímu vozidlu, jehož řidič musel náhle změnit směr a rychlost jízdy, aby zabránil střetu obou vozidel. Podle žalovaného je z videozáznamu zcela zřejmé, že řidič osobního vozidla již určitou dobu prováděl úkon předjíždění, kdy již byl v levém jízdním pruhu, když mu náhle jízdní souprava vjela do směru jeho jízdy; nejednalo se tedy o jeho náhlé vybočení ze svého jízdního pruhu.

6. Žalovaný odmítl námitku žalobce, že by kamerový záznam byl jakkoliv upravován. Z videozáznamu je zřejmé, že se nejedná jen o jakési krátké video události, ale je zde zaznamenána delší jízda osobního vozidla před událostí, ale i po události. Na videu jsou zaznamenány na sebe navazující časové údaje, ve kterých nelze shledat žádnou časovou prodlevu.
7. Žalovaný byl dále toho názoru, že došlo i k řádnému odůvodnění materiálního znaku jakož o odůvodnění výše sankcí. V daném případě byla ohrožena bezpečnost silničního provozu jednáním žalobce, kdy došlo nejen k ohrožení osádky osobního vozidla, ale i jeho samého, pokud by došlo ke střetu vozidel. To, že nedošlo k nehodě, bylo dle názoru žalovaného způsobeno včasnou reakcí řidiče osobního vozidla, který na náhlý manévr odvolatele zareagoval tím, že musel strhnout volant doleva a intenzívně začal brzdit a troubit. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce byl při jednání se svědkem přítomen, byl seznámen s tím, že se přestupkového jednání dopustil, a do protokolu uvedl, že svého jednání lituje. Žalovaný nesouhlasil, že by napadené rozhodnutí neslo jakékoliv vady, nebo bylo nepřezkoumatelné a nezákonné, a že by žalobce byl krácen na svých právech. Námitky uváděné žalobcem považoval žalovaný za neopodstatněné.
8. Soud rozhodl o věci samé bez jednání podle § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasil a současně soud neshledal nařízení ústního jednání nutným.
9. Žalobu soud **neshledal** důvodnou.
10. Rozhodnutím Magistrátu Karlovy Vary, odboru dopravy ze dne 13. 6. 2018, čj. 9185/OD-P/18 byl žalobce uznán vinným z porušení povinnosti stanovené v ustanovení § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, čehož se měl dopustit dne 11. 1. 2018 ve 13:20 hodin, na pozemní komunikaci I/6, km 97.5, před odbočkou na obec Stružná, směrem z obce Bochoř do Karlových Varů tím, že při předjíždění ohrozil jiného účastníka provozu na pozemních komunikacích - řidiče vozidla Škoda Octavia, který musel náhle změnit rychlost a směr své jízdy, aby odvrátil nebezpečí a nedošlo k dopravní nehodě.
11. Podle § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu *„Řidič nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.“*
12. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o provozu *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.“*
13. Soud nejprve konstatuje, že žalobce v žalobě argumentoval téměř totožnými námitkami jako ve svém odvolání. Soud je v soudním řízení o správní žalobě při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán rozsahem uplatněných žalobních bodů (viz § 75 odst. 2 s.ř.s.). V nyní projednávané věci tedy soud přezkoumal napadené rozhodnutí a jeho odůvodnění v té části týkající se žalobních námitek a dospěl k závěru, že žalovaný se s námitkami (totožnými s žalobními) vypořádal dostatečně přezkoumatelným způsobem. Závěry žalovaného jsou srozumitelné, logické a vycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Skutkový stav, ze kterého vycházel správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný, má oporu ve správním spise, provedenými důkazy bylo dostatečně a bez jakýchkoliv pochybností prokázáno protiprávní jednání žalobce.

14. K námitce žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu, konkrétně k namítanému nepřesnému popisu místa spáchání přestupku zdejší soud uvádí následující. Specifikace místa spáchání přestupku formulací „*na pozemní komunikaci I/6 km 97,5 před odbočkou na obec Stružná ve směru od Bochova na Karlovy Vary*“ je dostatečná. Uvedení přesného kilometru ve spojení s konkretizací „*před odbočkou na obec Stružná ve směru od Bochova na Karlovy Vary*“ je konkrétní a nezaměnitelné, a nelze tedy pochybovat o tom, kde se přestupek stal. Místo přestupkového jednání je pak dobře patrné z videozáznamu, navíc musí soud konstatovat, že s ohledem na skutkovou podstatu spáchaného přestupku, je výše uvedená specifikace místa přestupku plně dostačující.
15. Tvrzení žalobce, že z videozáznamu není patrné, zda dával znamení o změně směru, přičemž on tvrdí, že dával, posoudil zdejší soud jako nepřiléhavé a irrelevantní. Žalobci totiž bylo kladeno za vinu, že předjížděl a ohrozil jiné účastníky provozu (viz § 17 odst. 5 písm. c) zákona o provozu), nikoliv, že by při předjíždění nedával znamení o změně směru jízdy (viz § 17 odst. 2 zákona o provozu). V ustanovení § 17 odst. 5 písm. c) zákona o provozu je řidičům uložena záporná povinnost nepředjíždět v případě, že by svým manévrem ohrozili nebo omezili protijedoucího řidiče nebo jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný i správní orgán I. stupně správně dovodili, že jiným účastníkem provozu je i vozidlo (řidič) jedoucí za předjíždějícím vozidlem. Jak žalovaný správně uvedl (v napadeném rozhodnutí a svém vyjádření), není rozhodující, zda žalobce dával včas znamení o změně směru jízdy, jelikož jeho základní povinností bylo se nejprve přesvědčit, zda svým předjížděcím manévrem nemůže ohrozit nebo omezit jiné účastníky provozu, včetně za ním jedoucí vozidla, která již také mohla začít vlastní předjíždění.
16. K námitkám žalobce ohledně nevěrohodnosti svědka a možné manipulaci s videozáznamem se již obsáhle vyjadřoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, přičemž soud se s tímto odůvodněním plně ztotožňuje, a proto na něj v podrobnostech odkazuje. Navíc zdejší soud pouze konstatuje, že žalobce na podporu svých obecných tvrzení k žalobě nepřipojil žádné důkazy, díky nimž by bylo možné dojít k závěru o zmanipulování videozáznamu. Naopak správní orgán I. stupně i žalovaný svůj závěr o věrohodnosti videozáznamu a korespondující svědecké výpovědi odůvodnili dostatečně přezkoumatelným způsobem, přičemž zdejší soud s oběma orgány v tomto ohledu plně souhlasí.
17. Nelze přisvědčit ani poslední námitce žalobce, že v řízení před správním orgánem nebylo dostatečně prokázáno naplnění materiálního znaku přestupku. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí několikrát uvádí, že žalobce svým jednáním výrazně omezil a ohrozil za ním jedoucí vozidlo a jeho posádku (např. strana 3 poslední odstavec). Skutečnost, že správní orgán shledal naplnění materiálního znaku přestupku již v samotném naplnění formálních znaků přestupku, je v daném případě zcela v pořádku.
18. Materiální znak přestupku bude naplněn, pokud přestupce svým jednáním poruší nebo ohrozí zájem společnosti. Zájem společnosti v daném případě je zejména život a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích, a bezpečnost a plynulost provozu. Ze samotné podstaty přestupku, kdy žalobce předjížděl a **ohrozil** u toho jiného účastníka provozu, je patrné, že naplněním formálních znaků přestupku žalobce také naplnil materiální znak přestupku. V nyní souzeném případě tak materiální znaky přestupku odpovídají též formálním znakům přestupku. Ze zjištěného skutkového děje je pak zřejmé, že žalobce také ohrozil další zájem společnosti spočívající v bezpečnosti a plynulosti provozu, avšak pouze díky rychlé a pohotové reakci druhého řidiče nedošlo k negativním

následkům (srážka obou vozidel, přerušení plynulého provozu na silnici I/6, újma na zdraví účastníků aj.) žalobcova jednání.

19. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. února 2020

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně

v zastoupení:
Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce